

A fonatos lány a fenyő törzsére festett karikával nézett farkasszemet. Kezébe vett egy tobozt, azt szorongatta bizonytalanul, pedig jól tudta a feladatot. Tudta, hogy gyakorlás nélkül nem fog megfelelni annak, akinek meg kell. A termésre pillantott, amikor az hirtelen kirepült az ujjai közül.

- Aú! - eltalálta a markát egy másik toboz. - Ezt miért csináltad?

A fák árnyékában barátja üldögélt, aki a kérdést megválaszolva kilépett a napfényre.

- Túl sokat kellett várnom. A próbán már rég kiállítottak volna - kulcsolta össze karjait Viola.

- De, de én-

- Próbáld újra. Menni fog!

Gerle egy szót sem szólt, nekivágott az előkészületeknek. Jobb lábával előrelépett, bal karját a fegyverrel együtt derékszögig emelte, és a dobás mozdulatát ismételte. Mindketten tisztában voltak vele, hogy tobozzal nincs értelme célba dobni, mindössze a beállítás volt a fontos.

- A tartásod jó lesz. Jöhet a kihívás - előrántott két dobókést, mire a gyakorlót kirázta a hideg.

- Nem is mondtad, hogy van dobókésed!

- Gerőé. Biztos megengedte volna, hogy elvigyem... ha megkérdezem tőle.

Gerlén volt a világ szeme. Felvette a tökéletes tartást, karját párszor meglengette, végül kiszabadult szorításából a fényes kés. Hatalmas lendülettel száguldott a fa törzséhez, ám a karikába mégsem fúródott bele.

- Pedig olyan szép lett volna! - Viola a combjára csapott. - Hé... mi van? Ne gyakoroljunk?

- Öm... - rugdosta a kavicsokat - de, csak... túl sokat rágom magam valamin.

- Akkor mondd, hátha utána elmúlik az étvágyad - ragadta meg a csuklóját, majd az árnyékba ráncigálta.

Leültek egymással szemben. Az elfojtott napsugarak kiemelték a lány aggodalmait.

- Apa nagyon ideges egy kincs miatt, amit munka közben talált...

- Kincs?!

- Egy napló. Valamilyen régi harcosé lehetett, nekem azt mondta. De nagyon veszélyes, ezért nem is nézhettem meg.

- Miért? Én úgy elolvasnám!

- Nem tudom... - összeszorította ajkait, ezzel elárulva, hogy nem mondott el mindent.

- Van még valami? Mondd el légyszi!

- Az a baj, hogy ez egy titok - véste bele mély tekintetét Viola szemébe. - Ha nem árulod el senkinek, elmondom, csak azért, mert tudom, hogy te szereted az ilyen veszélyes dolgokat.

- Megígérem, nem mondok semmit!

- ...a naplót eldugta a Tanácsok Termébe, hogy ne olvashassa el senki! És azt mondta nekem, hogy ha valaki belepillant, az nem tud másra gondolni azután.

- Akkor biztos átkozott!

- Igen... ugye nem fogod megkeresni?

- Hmm... - mérlegelte a következményeket - apával sokszor sétálok oda. Ha nem találom meg, pedig már sok mindent átnéztem, akkor hagyom. Miért is lenne érdekes egy ócska, régi...

- ...napló.

Óvatosan kinyitotta az ablakot, amit már egyszer véletlenül betört... pedig ő csak az ütések gyakorolta, amire a válasz testvérétől egy értetlenkedő, anyjától egy sajnálkozó, apjától egy elismerő nézés volt. Az ablak túloldalán a világ elhomályosodott. Köd terített be mindent, a jelenség arrafelé hetente nehezítette meg a látást.

Egy kisebb esés következett, és a kertben találta magát. Mély levegőt vett, láthatatlanná vált. Igaz, így is észre tudták venni, de sokkal nehezebben. Kinézett a házuk mögül, ami a főtér közelében állt.

- *Pár sarok, és ott lesz a Tanácsok Terme. Valahol ott tárolják az iratokat.*

Fekete cipőjében lopakodott a téren, néha megcsúszott pár kövön, amin egy örökkévalóságig mehettek a rejtőzködők azelőtt. Tülevél tér, a falu központja. Itt volt minden, ami a megélhetéshez kellett, és egyben a legforgalmasabb hely napközben. Ám éjszaka a járkálók léptei helyett csak a tücsköket lehetett hallani, és ha a köd is leszállt, még misztikusabb volt a hangulat. Pont, mint most.

Kis idő után egy növényekkel benőtt, romos épületet látott. Azt az épületet, amit kiskorában többször is átfésült, hiszen az apja ott töltötte el örökódással a napjait. Viola már kislánként szomjazott a kalandokra. Ez a hely a sok rejtélyes irattal - amiket sokszor megfigyelt, bár elolvasni még nem sikerült őket - ridegséget sugárzott, viszont a gyermekkori emlékek mégis felruházták egy barátságos külsővel. Főleg, hogy ezennel leleplezi a titkát.

- *Ez lesz az.*

A főbejáratot őrizték. Felmerte az épületet, gyorsan rátalált egy szűk lyukra a falon. Lehet, hogy valamikor egy ablak helye volt, a kivétel, hogy azt nem ő törte be. Felnézett, és rögtön egyértelművé vált... másznia kell. Kicsit összepiszkolta a kezeit, majd felkapaszkodott az első fokokra. Hála az égnek a mászás nem okozott gondot neki, bár nem ő volt a legjobb belőle a tanoncok közt. Nem látta benne az élvezetet: csupa piszok lesz mindenhol (főleg a körme alatt), a felfelé bámulástól beáll a nyaka, és ha leesik, kezdheti előlről annyi különbséggel, hogy már megbánta az egészet.

Ezúttal mégis egyre feljebb mászott, a nyílás szinte beszélt hozzá, halkan bízta. Még egy fok, és megtalálja az átkozott kincset. Lábaival elrugaszkodott, keze olyan gyorsan kapta el a kiálló követ, mintha az élete múlt volna rajta. Feltolta magát, bemászott és megpillantotta a hatalmas, iratokkal teli szekrényt. Az ajtó fogantyújáért nyúlt, de a torkában ismétlődő dübörgés nem hagyta békén. Szíve hevesen vert, és jól tudta, hogy nem a mászástól. Tilosban járkált. Ha lebukik... bele sem mert gondolni. Remegve húzta ki a szekrény belsejében található fiókokat.

Valaki felhorkant. Viola ekkor vette észre, hogy egy új csigalépcső vezet letről az emeletre. A valaki homályos alakként jelent meg, mély ásításokat hallatott.

A lány megfogta a legközelebbi tárgyat, majd teljes erőből kihajította a résen. Nagyot csattant a földön, törékeny hangja felhívta magára a kellő figyelmet. A csali bevált és az őrsietett a lépcsőn... viszont még így is túl gyorsan végzett.

Viola szemügyre vette a szekrényt, mert az a fiók, amit az imént kiemelt, mindössze egy volt a sok közül. Melyikben lehet a titkos napló? Ekkor jött rá, hogy nem is tudja, hogy néz ki, amit keres. Egy vastag könyv vagy egy kis füzet kell neki? Azt biztosnak látta, hogy az a dolog el van különítve a többitől. Fáradtan bámulta a szekrényt, majd pár pillanat múlva valami kiszúrta a szemét az alatt. Valami, ami nem illett oda. Leguggolt és újra elfogta az izgalom. Rátalált a titkos kisajtóra, egy túlméretezett lakat társaságában... amikor a lépcső megint nyikorgásba kezdett.

- Nincs időm ilyenekre...

Azonnal a hajához kapott, kósza tincseiből egy hullámcsatot húzott elő. Megtanulta az órákon, hogy a legegyszerűbb tárgyak is segíthetnek. Ez esetben segített rabolni is. Ügyes mozdulataival seperc alatt meglazult a zár, egy röpke érintés kellett volna, és-

A hang a fülébe nyilallt. Rozoga fapadlók hangja, egy robosztus bakancs, egy idős férfi elfojtott köhögése...

Az egyetlen kijárat felé rohant, a láthatatlan lendület majdnem kirepítette az épületből, de a peremen megfordult és hagyta, hogy sarkai egyenest a mélybe húzzák. Ujjbegyei majdnem lángra

gyúltak a fájdalomtól, talpával próbálta eloszlatni a testsúlyát. Fent maradt a falon, ő sem hitte el, pedig a rés továbbra is a feje fölött húzódott. A férfi mormogott párat, majd leballagott a földszintre.

- *Csak egy kicsit...* - életet lehelt a karjaiba, egy utolsó elrugaszkodással újból fent találta magát - *még... még meglehet.*

Felemelte az ajtót. A tároló szűk mérete és a felette lévő szekrény miatt alig bírt hozzáférni a dolgokhoz. Végül keze megakadt a bőrborításba csomagolt lapokon. Óvatosan emelte ki, mégis undorító porfelhő kísérte.

- Khm, khm... *ne már!*

Nem hívhatta fel magára a figyelmet... inkább lesöpörte a füzetről a port.

- *És most...?*

Ott kuporgott a szekrény mellett, kezében szorongatta a titkot. Lehet, hogy tényleg nem kellett volna erről tudnia. Biztos volt oka a nagy hallgatásnak. Már egy jó ideje nézegette a tárgyat, amikor döntést hozott. Megfogta a gyűrött napló borítóját, és lapozott párat. Elmosódott betűkkel találkozott mindenhol, aztán egyszer csak egy kártya esett ki a lapok közül, tele kusza írásokkal.

- *Elvették a gondolataim...* - suttogta a levésett mondatot.

Beleborzongott, nagyra nyitott szemekkel böngészte a további sorokat, amik mind ugyanezt tükrözték, néha átfolyva egymáson, mintha valaki megállás nélkül körmölt volna egy tompa ceruzával. Megfordította a lapot, majd az azzal a lendülettel kicsúszott az ujjai közül.

- *SEGÍTSETEK! AZ IRÁ...*

Középen ordítottak a betűk, a mondatot vércseppek szakították meg, remegő vonalat hagyva a papíron. A jobb felső sarokba vésett sor a „3. eltűnt” szavakat közvetítette, mintha valaki azért írta volna oda utólag, hogy el ne felejtse. Viola szíve hevesen dobogott, egész testével vibrált, a látottakat nem értette, helyette a félelem kerítette hatalmába. A lapot, amire rászáradt az író jövője, visszahelyezte a többi közé, a naplót pedig befektette a saját fiókájába. Ellépett a szekrény mellől, tisztában a ténnyel, hogy amit a kezében fogott, az jogosan volt elzárva. Mielőtt lemászott a romos falon, egy utolsó pillantást vetett a helyszínre.

- *Nem hinnéd el, mit találtam, Gerle* - búcsúzott a végső soroktól, majd lejjebb ereszkedett.

A napfény besütött a levelek között, elhagyatottságot sugárzott a rengeteg repedezett gally a földön. Hirtelen megérezte a következmény súlyát, és onnantól már követték egymást a bajok. Még mindig nem tudta, mi lesz a megoldás.

- *Bizonyítanom kell.*

Egy igazi barát vigasztaló szavaira vágyott, azonban rájött, olyat hiába keres. Ez a tény elég is volt ahhoz, hogy visszaváltozzon. Több próbálkozásba telt, mint eddig bármikor, de ezt ráfogta a hangulatára.

- Olyan nyugodt itt minden - suttogta magának, vagy azért, hogy megnyugodjon, vagy hogy összehasonlítsa az erdőt a faluval.

Otthon mindig nyüzsgtek a rejtőzködők, ahhoz képest, hogy milyen kevesen laktak arrafelé. Barátai se voltak nagyon... nem is próbálkozott. Nem kedvelték a kicsit "pikáns természete" miatt. Mások előtt elszánt volt, néha túlságosan is.

Ott csücsült egyedül az erdőben, mély gondolatok árasztották el. Ezt az oldalát nem igazán mutatta meg senkinek sem... kivéve Gerőnek és Gerlének. Úgy érezte, nekik mindig kiöntheti a szívét. Végül is, utóbbi volt az egyetlen barátja. A kicsit félős, kicsit aggódó, de mindig segítőkész barátja. Párszor már rátalált a fatörzsön ücsörögve, és azonnal tudta, hogy valami nincs rendben. Viola most is ezt remélte.

A bátyjára sem számíthatott, pedig mindketten szerettek a fatörzsön üldögelni. Nem kapta meg a tréfás hajhúzogatót (ami igaz fáj, de közben valahogy mégis jó), azt a fura jellemét, amivel vagánynak hiszi magát, közben pedig csak nevetni lehet rajta. És persze a csiklandozást, amiből mindig fogócska következik, és a rejtőzködés szabályait elvétele rohangálnak, megbukva a kövekben, elcsúszva a nedves mohán. Még most is hallotta a recsegő botokat... Gerő helyett azonban más vette át a vezetést az emlékeiben, amikor tekintete megragadt egy fatörzsre festett karikán.

Három évvel ezelőtt látta utoljára Gerle fekete tincseit, kék szemeit, amik a napbarnított bőrével nyugodt egyensúlyt alkottak. Ezek a kislány tetteire is kihatottak, nem volt kirívó és nem álmodozott világraszóló hírnévről, amit Viola sosem értett. A kincseket kutató férfi lánya nem a

harc égő tüzét örökölte... emiatt ha a körülötte játszódó helyzet bármennyire is feszültté változott, nem tudta, mihez kezdjen.

- Felkészülni és... tűz!

Egymás után három dobókés véste be hegyét a fenyő törzsére festett karikába. A tanoncok a feladat teljesítésével örömeikben felkiáltottak, majd továbbadták a helyet a következő hármasnak. Viola feltápászkodott, ujjai között forgatta a fegyvert, amit kis természetnek ellenére veszélyesnek talált mindenki. Mellette felsorakoztak a társai, köztük az apró fekete hajú is. A több mint egy fejjel alacsonyabb lány teljes erejéből rászorított a késre, homlokáról patakokban folytak a cseppek, miközben a csoport maradék tagját kémlelte. Nem akart dobni.

- Felkészülni és... - a tanárnő mögjük állt - tűz!

A fényes tárgyakon átsuhantak a napsugarak, végül elfoglalták méltó helyüket a karika belsejében, ezzel tükrözve a gazdájukat. Egy viszont nem talált bele. A bukást megannyi pizmogás és sugdolózás követte.

- Gyakorolj még, Gerle - szólt a tanárnő, a másik két tanoncnak biccentett egyet.

Viola visszasétált az egyik fához, nekitámaszkodott. A fonatos azóta már a többiektől távol gubbasztott, amíg három fiú a társaságát nem kereste. A gyerekek hangosan nevetgéltek és sötét tincseit húzogatták, ám valaki hamar megelégedte az egészet.

- Tudod, mikor leszel jobb? - hajoltak le Gerléhez. - Ha elkezded használni a szemedet!

- Körülöttetek nem nyitnám ki - csattant a válasz a fiúk mögül.

- Hé, te miért vagy itt?

- Azért, hogy ti befejezzétek.

- Mert mi lesz, ha nem? Szólsz a „tanárnődnek”?

- Ő vele nem lesz semmi, és Gerlével sem. Hagyjátok békén!

- Mi csak segítünk neki. Ugye, vaksi? - rázták a fenyőágakat, a tülevelek a lányra hullottak.

- Elég...!

Fel sem fogta tetteit, az egyik a porban hevert előtte, a bokáját szorongatva. A többire nézett, ahogy lassan meghátrálnak. Legyőzte őket.

- Mi történik itt? - kérdezte a tanárnő.

- Gerlét piszkálják!

- Akkor ti hárman most elmentek innen, és csak azután mehettek megint a közelébe, miután előttem bocsánatot kértek! - mondta, és leguggolt a kislányhoz.

A banda puffogva elsétált. Utolsó mondatuk szíven találta a védelmezőt.

- Persze ő sosem hibás...

Ezt már ezerszer megkapta, mivel akármit is művelt, a tanárnő nem volt hajlandó azt észrevenni. Megsimogatta a szelíd kobakot, majd felegyenesedett és folytatta a tanítást.

Viola lábai mégsem mozdultak. Nem tudta, hogy menjen a dolgára, vagy kérdezze meg a lány jóllétét, végül a büntudat csak az utóbbit engedte.

- Jól vagy?

Az a szemeit dörzsölgette, meglepődve pillantott a tanonc felé.

- Most már igen... - kerülte a szemkontaktust, addig még egy szót sem váltottak egymással.

- Miért nem szóltál vissza?

- Már egy ideje megy ez és... azt hiszem az jobb, ha nem figyelek rájuk. Háttha akkor abbahagyják.

- Ez hülyeség! - akadt ki, pár rosszálló nézés érte a csúnya szó miatt. - Azt fogják hinni, hogy néma vagy és bármit csinálnak, nem szólsz vissza nekik! És... igazuk van.

- Nagyon nehéz...

A fiúk és a tanárnő felé fordult. Gyors gondolkodás után a gyenge szempárba meredt.

- Akkor én segítek neked.

- *Huh?* - felébredt a merengésből, körülnézett.

Az egyik bokor megrezdült. Valami egészen közlről vizslatta, léptei felgyorsultak, és egyre halkabbak lettek. Violát most sem állította meg semmi, a hang után rohant.

Az ismeretlent figyelte, miközben körülöttük az erdő részletei lassan megfogyatkoztak. Nála sokkal ügyetlenebb mozdulatokkal mászta meg a kisebb rönköket. Pár perc múlva a fák és bokrok eltűntek, egy tisztásra érkezett. A háttérben hegyek magasodtak, középen egy tóban verődtek vissza a délelőtti fényei.

Itt tudta a lány szemügyre venni. Vonalait egy össze-vissza mintákból álló ruha takarta el. Nem rejtőzködő öltözet. Az ismeretlen megállt, letérdelt, kezét a vízben ringatta.

- *Mi ez a gönc rajta...?*

Mögé lopakodott, a lény tükörképét szemlélte. Arcát sötét árnyék fedte, magát pedig a víz hullámozása miatt nem bírta kivenni. A köpenyes a kapucnijához nyúlt, szabadjára engedve hófehér, rövid tincseit. Mintha egy másik világból érkezett volna.

xxx

Órákon át méregette a faházakat, ügyelve arra, hogy hófehér haja ne vakítson meg senkit. A falu élénksége egyre csillapodott. Épp lement a Nap, amikor meglátta az alanyát. Egy kissé ősz hajú férfi szobrozott az egyik épület előtt. Nem tudta, melyik családból származott, de első ránézésre Viola jutott eszébe.

- *Ő lehet az apja... - fontolgatta - na lássuk csak... kb. 180 cm magas... hát inkább csak 170, de az már mindegy. Sötét szem, egy fura sapka és ruha... jesszus.*

Már csupán a hangja hiányzott. Közelebb merészkedett, nem sokkal később az épület mögött hallgatózott. Egyedül itt jelentkeztek életjelek, biztos nem véletlenül.

- Megérkeztél a váltásra, Pető? - szólalt meg az apuka.

- Igen, méghozzá időben... mielőtt cserélünk, szólok, hogy útközben találkoztam a főnökkel, téged keres. Valamit nagyon mondani akar.

- Az irodába vár?

- Persze, mint mindig. Szerintem siess, nincs jó kedvében. Addig itt leszek, vigyázok a holmijaidra. Őrizetlenül csak nem hagyhatunk mindent, he he - vigyorgott.

- Igaz, igaz. Na szevasz addig.

A fiú terve nem lett egyszerűbb, de nem volt mit tenni. Miután megbizonyosodott a helyzetről, egy csendes helyet keresett az erdőben. Figyelmesen körülnézett, majd rekeszteni kezdett.

- Nem, ez így nem az iga... - mondta erőltetett mély hangon, de mielőtt befejezte volna a mondatot, köhögésbe kezdett.

Túl nagy inger tört rá. A békés erdőt egyedül ő zavarta meg, csak remélni tudta, hogy nem találják rá. Egyre jobban köhögött, megállás nélkül, már a könnyei is kicsordultak. Aztán egyszer csak... alábbhagyott. A földön találta magát, levegőért küszködött. A torka lángokban égett, mellkasát lehetetlen súlyok nyomták. Ilyen rohamot még nem élt át. Nem gyakorolt eleget.

Csodaként tekintett vissza arra a napra, amikor átesett a fejlesztésen, azon is épphogy. Most megfizette azt a sok naplopó délutánt.

- *Talán tényleg lusta vagyok...*

Ott vette észre, hogy teljesen elment a hangja. Nem ez volt az első alkalom, de érezte, ez tovább fog tartani, mint az eddigiek. Miután összeszedte minden erejét, megpróbált visszaemlékezni arra a személyre, akit kiválasztott magának. Szemeit összehúzta, végtagjait ellazította, vett egy mély levegőt. Amikor a tipikus bizsergés megszűnt, a kezére nézett. Nem volt más, mint a többi férfié, mégis meglepték az éles ráncok.

Rövid időn belül összebarátkozott a kinézetével, megközelítette a régies helyet. Az őrző érzéketlen arccal bámult ki a fejből, vagy az egyenruhájához tartozó sapkát igazgatta.

- Visszatértél Valter?

- *Valter? Milyen név ez?*

- Megint az eltűnésekkel zaklatott?

Élve a lehetőséggel, gondterhelten bólintott egyet.

- Jól van, egyszer biztos vége lesz. Menj csak be.

Megemelte sapkáját köszönetképpen, majd gyorsan besétált.

A terem szinte visszarepítette a múltba. A fapadlók recsegték, a plafont apró lyukak borították, néha a kinti őrző ásítását is hallotta. A városban egy ilyen ócska épülettel sem találkozott. Miközben felmérte a terepet, az épület falai mintha direkt kísértették volna. Amikor megszólaltak a nyikorgó ablakok, vagy amikor a lábát csipkedte a szobát átjáró hideg szél, sok hely jutott az eszébe, ahol most jobb lenne neki. A cél azonban nem tűnt el a félelemtől. Az első teendő az volt, hogy megtalálja, hol is van, amit keres. Tekintete egy kulcscsomóra akadt, óvatosan levette a fogasról.

- *Ez még valamire biztos jó lesz* - remélte, közben épp rakta volna el a kulcsokat, amikor rájött, hogy más öltözetét viseli. - *Mi a... kimaradt a zseb!* - nézegette a sötét, vékony anyagot, majd erősen visszaemlékezve megoldotta a problémát, és belehelyezte a csomót a praktikus helyére.

Hosszas kutakodás után felment az emeletre, a nevetségesen hangos lépcsőt használva. Szíve egyre hevesebben vert, azt hitte, hogy léptei fel fogják kelteni az egész falut.

- *Csak ne kezdj el sietni. Ez olyan, mint a többi munkanap... mondjuk még nem dolgozok.*

Túl sok kulcs volt nála ahhoz, hogy azok feleslegesek legyenek. Ennek ellenére egy zárat sem látott.

Az emeleten még a földszinti rend is eltűnt. Mozdulatait egyre csak átvette a bizonytalanság, próbálta megőrizni hidegvérét, nehogy kiessen a szerepből. Abban bízott, hogy ha fontos tárgyat talál és hazaviszi, lesz annyira értékes ürügy, hogy a vezető meglátogassa a rejtőzködőket.

Az egyik szekrényhez sétált, kinyitotta. Az kisebb-nagyobb fiókokra volt felosztva, ráadásul apró lábak mászkáltak a belsejében. Az egyikért nyúlt, amikor hirtelen egy patkány mászott ki belőle, végigfutva a karján leugrott és elrohant. A fiú meghökkent, a fiókot gyorsan visszatolta. Enyhe zuhanást érzett, végén a kulcscsomó hangos csörömpölésével.

- *Basszus...!*

Mire feleszmélt, a sok portól a karján köhögni kezdett. Egyet, kettőt, hármat... már ő se tudta, mennyinél tart, de a kintről jövő hang rögtön észhez térítette.

- Valter, kellesz nekem!

„Valter” lesokkolt. Válaszolni nem bírt, pedig valahogy ki kellett másznia abból a helyzetből. Egy ötlete volt: bólogat, vagy valahogy jelez, hogy minden rendben van, csak várjon. Remegő lábakkal közeledett az ablakhoz, ám a párkány előtt megtorpant. Valami más volt.

- *A zuhanás...*

Lassan felemelte a kezét. Nem mert oda nézni. Mintha várta volna, hogy valami megcáfolja az elméletét, de nem sikerült. Egyenesen a kezeire nézett, és már tudta is, mi a gond: teljesen magára ismert.

- *Ne, ne, nenenene...!* - győzködte magát arról, hogy amit lát, az nem az igazság, azonban a tényről, hogy visszaváltozott, nem bírt elrejtőzni.

Ekkor érte el az a pillanat, amikor fogalma se volt, mit tegyen. Minden egyes kihagyott tanórát ott bánt meg. Minden szidást, amit a tanáraitól kapott egy pillanatra elfogadott. A káoszt a lentről érkező léptek egyre csak növelték, a fiú majdnem úgy volt vele, hogy feladja magát. Végül minden értelmes ötlet elhagyta a fejét. Mindössze az örült B terv villant fel szemei előtt, a falba vésett lyuk felé futott...

Egy hatalmas puffanás. Legszívesebben felordított volna fájdalmában, csupán a nem létező hangja azt sem engedte meg. Ólomnehéz karjaival igyekezte megemelni a testét, lábai élettelenül heverték a földön. Tudta, hogy ez nem lehet a vége. Valahogy el kell tűnnie. Ráadásul gyorsan.

Mintha szárnyakat szerzett volna, a napló leereszkedett mellé. Egy pillanatra azt hitte, valamilyen mesében létezik. Gyorsan megragadta, feltápászkodott, végül teljes szívéből örült, hogy még

egyben van. Felnézett, és bár szemei vizenyősek lettek, mégis észrevette az ablakban álló alakot. Végigmérte idős tekintetével a fiút, majd hirtelen kiabálni kezdett.

- Ó, hát akkor maga is jó lesz! - támadta le az éjjeli őrt, aki az előbb ért fel a lépcsőn.

- Öm, mit akart az előbb?

- Mindjárt mondom, nyugalom, nyugalom... vagyis mutatom, jöjjön - fogta karon, majd meglódult.

- Hé hé várjon... mi a gond a kollégámmal?

- Ő nagyon elfoglaltnak tűnt. Egyébként még mindig nekem kell a segítség, nem neki... na jöjjön már!

Az öreg segített neki. Ledobta a naplót. Nem is látta az arcát! Még egy alakváltó a rejtőzködők között? Talán ismeri...? Mindenesetre teljesítette a küldetést. Nem úgy, ahogy tervezte, de sikerült.